

— Махнете се! — извикахъ азъ и почти на сила ги изтикахъ вѣнъ отъ стаята. — Оставете ме на мира! . . . Махнете се! . . .

Нѣщо се пречупи въ менъ и грохнахъ върху леглото . . . Нервното напрѣжение се свърши.

18 Ноември

Какво ставаше съ менъ?

Нерви ли бѣха или отдавна умътъ ми е изфрѣкналъ въ предѣлитѣ на лудостта? . . . Мжча се да мисля, а не ми достигатъ сили да мисля.

Нѣщо смѣтно си припомнямъ, а какво е то, не мога да си го представя въ пълна яснота . . .

Не бѣхъ ли мъртва и съмъ се съживила?

Не, азъ бѣхъ жива, но се борихъ съ смъртта и победихъ . . .

Азъ съмъ победителка . . .

Смъртта се гърчи въ ржцетѣ ми . . .

Тя ще умрѣ изнемошѣла въ борбата си съ менъ... Азъ съмъ по-силна отъ нея. Всѣки, който би дрѣзналъ да си премѣри силитѣ съ менъ ще бжде победенъ . . . Азъ не съмъ вече жена, а мощна и разярена тигрица, която знае да се брани отъ всички пигмеи . . .

Когато ще спратъ разпритѣ въ свѣта, тогава моитѣ сили ще ме напуснатъ.

Азъ ще се боря . . . ще победа всички люти арпии, всички отровни змии, ще имъ откъсна ядовитиятъ езикъ и ще ги направя безопасни за цѣлиятъ свѣтъ . . .

20 Ноември

Снѣгътъ вали, бавно пада върху земята... въ моята глава мислитѣ сж по опредѣлени . . . Очитѣ ми се взиратъ съ загриженостъ въ всичко, което попадне предъ тѣхъ. Цѣлото ми сжщество е пропито съ нѣкаква тиха меланхолия и азъ не страдамъ вече съ такава силна острота, както бѣше по рано, както преди день, два . . . Вжтре въ душата ми се извърши пълна промѣна, обаче има нѣщо, което още ме дразни, което не така лесно ще забравя . . .

Често виждамъ предъ себе си лицето на близко познатъ мжжъ . . . то е ту красиво усмихнато, ту начуме-